

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. L.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie III S (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 2 lutego 2021 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

I.

P. M. L. (dalej: Skarżący), pismem z 1 listopada 2020 r. wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość). Skarga dotyczyła postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie III S (...) (ze skargi na przewlekłość postępowania w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w L., VIII P (...)) i została wniesiona przez Skarżącego osobiście.

II.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość uregulowana jest w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i

postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: ustawa o skardze na przewlekłość).

W art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość zawarty jest zamknięty katalog postępowań, w których stronom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 stycznia 2017 r., WSP 2/16; 26 lipca 2019 r., I NSP 79/19; 5 maja 2020 r., I NSP 40/20). W katalogu tym nie zostało uwzględnione postępowanie ze skargi na przewlekłość, a takiego postępowania dotyczy skarga w niniejszej sprawie. Z przywołanej regulacji należy zatem wywodzić, że w postępowaniach innych niż wymienione w katalogu określonym w art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, stronie nie służy wskazana skarga.

Niezależnie od tego, zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. W ustawie o skardze na przewlekłość nie została uregulowana kwestia zdolności postulacyjnej. W tym zakresie należy więc odwołać się do przepisów regulujących postępowanie cywilne, gdyż to one znajdują zastosowanie w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Na podstawie art. 87¹ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.), w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Tak zwany przymus adwokacko-radcowski nie występuje w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (art. 87¹ § 2 k.p.c.). W związku z tym, również skarga na przewlekłość, do której rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy, jeśli postępowanie, w którym według skarżącego występuje przewlekłość, jest sprawą cywilną, zasadniczo nie może zostać skutecznie wniesiona osobiście. Pogląd ten

jest utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 marca 2019 r., I NSP 3/19; 11 września 2019 r., I NSP 87/19).

Mając na uwadze powyższe, skarga na przewlekłość wniesiona przez Skarżącego osobiście, wobec braku okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 87¹ § 2 k.p.c., dotknięta jest brakiem nieusuwalnym, co poza jej niedopuszczalnością w świetle art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, powodowało konieczność jej odrzucenia (bez wzywania do uzupełnienia braku pisma).

Wobec tego, na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz art. 373 § 1 w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ k.p.c. i art. 3 oraz art. 8 ust. 2 oraz ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.